30/12/2020

«Να είμαστε βέβαιοι ότι ο χρόνος μας βρίσκεται στα χέρια του Θεού»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Πρωτοχρονιάτικη ποιμαντορική εγκύκλιο έγραψε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς, Φαλήρου, Δραπετσώνας και Αγίου Ιωάννου Ρέντη κ. Σεραφείμ επί τη 1η του έτους 2021, την οποία απευθύνει προς τον ιερό κλήρο και το πλήρωμα της μητροπολιτικής αυτού περιφέρειας. Σε αυτήν συμβουλεύει το ποίμνιο να είναι βέβαιο ότι το νέο έτος, αλλά και κάθε έτος, βρίσκεται στα χέρια του Θεού. «Είναι ο χρόνος με τον ίδιο τον Χριστό και μέσα στον ίδιο τον Χριστό!» Επίσης, μιλά για τη Θεία Κοινωνία ως τη μοναδική που μπορεί συνεχώς μέσα στον χρόνο και την ιστορία να νοηματοδοτεί τον ίδιο τον άνθρωπο και τον πολιτισμό του, πολιτισμό ασθενή και πολιτισμό ασθενειών, και να διαρκεί ες αεί ως πρόγευση αιωνιότητας.

Διαβάστε την εγκύκλιο:

«Τέκνα μου αγαπητά και περιπόθητα,

Νέον έτος ήλθεν!

Ελπίδες και ευχές είναι τα πολύτιμα λόγια των εορτών, τα στολίδια των ανθρώπων και των ημερών. Ελπίδες και ευχές για πνευματική και σωματική υγεία. Ελπίδες και ευχές για το νέο έτος που ήλθε.

Αυτό το νέον έτος και κάθε έτος, όλος ο χρόνος της ζωής μας, αγαπητοί χριστιανοί, πρέπει να γνωρίζουμε με βεβαιότητα ότι βρίσκεται στα χέρια του Θεού. Όπως πρέπει να γνωρίζουμε με βεβαιότητα, ότι προς χάριν ημών των ανθρώπων ο Σαρκωθείς Χριστός έλαβε τον χρόνο, τον ανθρώπινο χρόνο, όταν γεννήθηκε λαμβάνοντας Σάρκα ανθρώπινη και ως «Παιδίον Νέον» μας έδωσε έναν Νέον χρόνο. Σε εμάς που είμαστε εν-χρονοι, ζούμε και κινούμεθα στον χρόνο, αυτός ο «Νέος χρόνος» είναι αυτός της σωτηρίας, ο χρόνος της Ζωής, που βιώνουμε μέσα στην Εκκλησία, εντός του Σώματός Του. Είναι ο χρόνος με τον ίδιο τον Χριστό και μέσα στον ίδιο τον Χριστό. Γι’ αυτό λοιπόν εορτάζουμε, ελπίζουμε και ευχόμεθα! Διότι ο «Θεός εφανερώθη εν σαρκί» και μας έδωσε την πάντοτε ζώσα ελπίδα της σωτηρίας, την πάντοτε ζώσα εορτή «η διά της εκ Παρθένου γεννήσεως αναδειχθείσα τω κόσμω, ουχ απλώς εστίν αγία πανήγυρις, αλλά αγία αγίων, και πανήγυρις πανηγύρεων.» (Αγ. Γρηγόριος Νύσσης)

Είναι η συνεχής γιορτή για την Εκκλησία, διότι ο Κύριος είναι η Αρχή και το Τέλος, η αρχή και το τέλος της δημιουργίας και του χρόνου, δηλαδή είναι το ίδιο Πρόσωπο που ήρθε και Αυτός που θα έρθει. Καθημερινά στον λειτουργικό χρόνο βλέπουμε αυτή τη γιορτή, όπως στον Εσπερινό, καθώς δύει ο ήλιος υμνούμε και ευχαριστούμε τον Θεό διηγούμενοι τα μεγαλεία της δημιουργίας Του, τη δημιουργία εκ του μηδενός του κόσμου και του ανθρώπου, την αρχή του κόσμου και την αρχή του χρόνου. Και την ίδια ώρα καθώς ευχαριστούμε για τον χρόνο που πέρασε, για τη δύση του ήλιου, δοξολογούμε και τον Θεό διότι δεχόμαστε την ανατολή της νέας ημέρας και γιορτάζουμε την έναρξή της. Πόσο όμορφα νοηματοδοτεί τον χρόνο το τροπάριο του Εσπερινού: «Φως ιλαρόν άγιας δόξης, αθανάτου Πατρός, ουρανίου, αγίου, μάκαρος, Ιησού Χριστέ. Ελθόντες επί την ηλίου δύσιν, ιδόντες φως εσπερινόν, υμνούμεν Πατέρα, Υιόν και Άγιον Πνεύμα Θεόν...». Ως άνθρωποι βιώνουμε την απλή ωρολογιακή δύση της ημέρας, τον χρόνο που ρέει, και μαζί ως Εκκλησία, ταυτόχρονα, προσδοκούμε την παρουσία του ιλαρού φωτός του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας. Στην απώλεια του χρόνου και της ημέρας, η Εκκλησία μας παρηγορεί με τη βεβαιότητα της παρουσίας του Φωτός της Αγίας Τριάδος.

Διότι όλη η ελπίδα της ανθρωπότητος, αγαπητοί μου, βρίσκεται στο μεγάλο γεγονός, το γεγονός της Ενσαρκώσεως. Εκεί γίνεται ο χρόνος ελπίδα, γιατί ο Χριστός είναι η μοναδική ελπίδα του κόσμου, ελπίδα που βεβαίως δεν επιβάλλεται, δεν είναι αναγκαστική ελπίδα. Είναι ελπίδα ελευθερίας. Διότι ο Κύριός μας δίνει τον χρόνο μας και μας αφήνει στον χρόνο μας, δηλαδή τη ζωή μας, για να αποφασίσουμε αν θα πάμε μαζί Του.

Αν θα προσφέρουμε τον χρόνο μας σε Εκείνον, όπως μας προσεφέρθη ο ίδιος ο Χριστός. Ο Χριστός ήρθε τόσο ταπεινά και ανεπίβουλα. «Ο Λόγος σαρξ εγένετο» ελεύθερα, και είναι και παραμένει στους αιώνες η μόνη ελπίδα του κόσμου τούτου, που είναι «ελεύθερη ελπίδα». Δεν αναγκάζει ο Χριστός τον άνθρωπο να ελπίζει σε Αυτόν και ταυτόχρονα είναι η μόνη του ελπίδα! Δεν εκβιάζει τον άνθρωπο να αγαπά και ταυτόχρονα μόνο ο Χριστός αγαπά αληθινά γιατί είναι η Αγάπη! Δεν απαιτεί τον χρόνο του ανθρώπου και ταυτόχρονα είναι το μόνο σωτήριο τέλος του χρόνου, του ανθρώπου!

Εντός λοιπόν του δικού μας χρόνου αυτή η ελευθερία και η αγάπη υποστασιάζεται και βιώνεται στην Εκκλησία, απαντά στα προβλήματα με τη χαρά της αγαπητικής κοινωνία μεταξύ όλων των αδελφών του Χριστού, των ζώντων και τεθνεώτων στον κοινό μας χρόνο στο κοινό Ποτήριο.

Τι είναι αυτό που μπορεί συνεχώς μέσα στον χρόνο και την ιστορία να νοηματοδοτεί τον ίδιο τον άνθρωπο και τον πολιτισμό του, πολιτισμό ασθενή και πολιτισμό ασθενειών;

Η απάντηση είναι: το Σώμα και το Αίμα του Χριστού.

Πώς μπορεί να ανατραπεί η μονοδιάστατη κυριαρχία πολιτικής και οικονομίας, υλικής ανάπτυξης και ζωικής ευημερίας, μία κουλτούρα του σύγχρονου ανθρώπου στερημένη πνευματικότητας και εσχατολογικότητας και να αποκτήσει νέα προοπτική;

Η απάντηση είναι: με το Σώμα και το Αίμα του Χριστού.

Με το Σώμα και το Αίμα του Χριστού νικήθηκε ο θάνατος και ανακτήθηκε η ζωή, και έτσι, από το Σώμα και το Αίμα Του, όλα στον κόσμο και τον χρόνο μας νοηματοδοτούνται και ζωοποιούνται.

Το Σώμα και το Αίμα Του θεμελιώνει και δυναμώνει την πίστη, συγκροτεί την Εκκλησία, αγιάζει τον άνθρωπο, συνέχει τον κόσμο. Η στάση μας λοιπόν απέναντι στα παράδοξα και ανίερά του κόσμου τούτου, στον αόριστο ανθρωπισμό του

πολιτισμού μας, στον ανθρωπισμό που αντιστρατεύεται την Θεανθρωπινό-τητα και την Αγιότητα, είναι το Σώμα και το Αίμα του Θεανθρώπου.

Ο πολιτισμός εντός του οποίου ζούμε και μας επιβάλλεται να ζούμε, αποδέχεται και συμβιβάζεται μόνον με τον Άνθρωπο και όχι με τον Θεάνθρωπο. Αδυνατεί να καταλάβει και δεν αποδέχεται, ότι η παρουσία του Χριστού στον κόσμο αυτό ακριβώς έρχεται να επιβεβαιώσει: ο Χριστός σαρκωθείς εν χρόνω αποκαλύπτει, την πραγματικότητα του «ευ είναι» και «αεί είναι», την Αγιότητα, το κατά Θεόν νόημα και τον κατά Θεόν σκοπό των πάντων, ανοίγει διάπλατα την αιωνιότητα, προσκαλεί τον κόσμο και τον άνθρωπο.

Όσο ο μεγάλος πειρασμός των νεώτερων χρόνων είναι η γοητεία του νέου ή της ανανεώσεως των εφευρέσεων και των ανακαλύψεων, των αλλαγών και των μεταρρυθμίσεων, των ανακατατάξεων και των αναδιοργανώσεων, που διά της Επιστήμης και μάλιστα της Τεχνολογίας γίνονται «καθημερινός άρτος» των ανθρώπων, τίποτα δεν θα αγιάζεται και όλα θα πεθαίνουν αν δεν ζωοποιούνται από το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Εξαιτίας του θάμβους ή της φαντασμαγορίας αυτού του πολιτισμού οι άνθρωποι εξακολουθούν να αρνούνται τον χώρο και τον χρόνο του Θεού, τον κόσμο της Δημιουργίας, τον κόσμο της Αγιότητας. Το μυστήριο, που υπάρχει παντού, αντικαταστάθηκε από την επιφάνεια με τα νεκρά ζητήματα και τα θνητά πράγματα, ζητούμε νέα, εντυπωσιακά ή καταπληκτικά φαινόμενα, νέες ή μοντέρνες επαναστατικές ιδέες, με τις οποίες ενδύουμε ή αλλάζουμε ή αντικαθιστούμε τα πράγματα. Είναι ο πειρασμός του ανθρώπου που δυστυχώς εκδηλώνεται με την παρά φύσιν κίνησή του: αποστρέφεται την Ενσάρκωση και το μυστήριο του Σώματος και του Αίματος του Χριστού.

Όταν αντιληφθούμε με πίστη, με καθαρή διάνοια και καρδία, ότι στο τέλος του χρόνου δεν παραμονεύει το χάος, δεν εξουσιάζει ο θάνατος, αλλά καρτερεί ο Κύριος, τότε τα πάντα μεταμορφώνονται. Και τα πράγματα και οι ιδέες και ο κόσμος και ο χρόνος όλος. Και είναι πολύ σπουδαίο το γεγονός, ότι εντός της Εκκλησίας διά της Θείας Χάριτος ο άνθρωπος γεύεται την πείρα της αιωνιότητος. Καταλαβαίνει ότι ευρισκόμενος σε σχέση με τον Θεό και ευλογώντας τον Θεό επεκτείνεται εις τους αιώνες, γίνεται άπειρος και αυτός.

Η Εκκλησία βλέπει την πορεία της μέσα στον χρόνο ακριβώς ως συνοδοιπορία με τον Χριστό εν Αγίω Πνεύματι. Και ταυτόχρονα ως πορεία που δεν θα καταλήξει στο μηδέν, εντός του άγνωστου σκληρού θανάτου αλλά στη συνάντηση της αιωνίου Αγάπης και του ανέσπερου Φωτός, στη συνάντηση με το πρόσωπο του Θεού, την απαρχή της αιωνίου Βασιλείας του Θεού.

Προγεύεται ο άνθρωπος την αιωνιότητα, τη μεγάλη συνάντηση, όταν βρίσκεται γύρω από την κοινή Τράπεζα στην οποία πραγματώνεται το Μυστήριο της μεταβολής του άρτου και οίνου σε Σώμα και Αίμα Χριστού.

Η πίστη και ο πόθος, η αναζήτηση και η λαχτάρα του χρόνου της όντως Ζωής, της Βασιλείας του Θεού φανερώνονται στο Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Αυτή είναι η προϋπόθεση της αλήθειας στη ζωή μας. Αυτή είναι η προϋπόθεση του νοήματος της ύπαρξής μας. Αυτή είναι η προϋπόθεση της ζωντάνιας του χρόνου μας, παλαιού και νέου. Είναι όμως και μία προσδοκώμενη ή μάλλον μία οφειλόμενη απάντηση σε κάθε κρίση, σε κάθε πραγματικό αδιέξοδο των πραγμάτων και της ζωής, μία προσέγγιση των προβλημάτων και των αποριών.

Προσεγγίζουμε το νόημα της ύπαρξης και της ζωής εντός των συνθηκών και των σχέσεων, των γεγονότων και των περιστάσεων του βίου. Και τότε, αγαπητοί μου, οφείλουμε, διδασκόμενοι από τα συμβαίνοντα και τις καθημερινές διαπιστώσεις, να αναρωτηθούμε και να ερωτήσουμε: Ποια είναι τα σημαντικά, που αντέχουν στη διάρκεια της ζωής μας και το Νέο έτος, τι θα κρατήσουμε ως κύριο και καίριο;

Και η απάντηση είναι: το Σώμα και το Αίμα του Χριστού.

Και είναι λίγοι αυτοί, που αναζητούν και ποθούν τις καινές δωρεές του Θεανθρώπου. Διότι όταν αρνούμαστε το Μυστήριο, αρνούμαστε το κρυμμένο νόημα των πραγμάτων όλης της ζωής και της ιστορίας.

Όπως μας λένε οι Άγιοι Πατέρες η κλήση μας είναι να ζήσουμε το Μυστήριο, το Μυστήριο της Ζωής, για να το γνωρίσουμε, να το προσκυνήσουμε, για να μας δοθεί η ανεξάντλητη Αγιότητα του Σώματος και του Αίματος του Χριστού.

Έτσι θα νικήσουμε κάθε θάνατο και την πανδημία που μας πληγώνει.

Χρόνια Πολλά και ειρηνικός ο νέος ενιαυτός της χρηστότητος του Κυρίου 2021 καθώς συμπληρώνονται 200 χρόνια από την Εθνεγερία μας και την θυσίαν των Πατέρων μας, που μας χάρισαν ελεύθερη Πατρίδα!

Ευλογημένον, υγιεινόν και ειρηνικόν το νέον έτος!

Μετά πατρικών ευχών

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ»